

## СИВИЙ РОМАНС



Сивина - ще далеко.  
1963 р.

**Н**лемінник із дядьком побився об заклад - хто кого переспіває. Один затягує пісню, а інший мусить її продовжити. І так по черзі. Довго сили були рівними, бо в кожного багатющий пісенний арсенал. Та й голоси - Богом даровані. Врешті дядько таки здався - молодість взяла верх. Але за племінника щиро радів. І по-доброму заздрич йому...

Згаданий переможець - Микола Муляр із Млинова. Він з приємністю згадує той давній епізод, який ще раз підтверджує велику прихильність чоловіка до народної пісні.

Врешті, не співати Микола просто не міг. Бо народився у сім'ї, де батько та мати мали прекрасні голоси, з любов'ю ставилися до народних пісенних перлин. І ця любов по генах перейшла до дитини.

А на сільську сцену Микола вперше вийшов у п'ятому класі. Точніше, не вийшов - його «втягнув» Василь Федорович Коржов, який працював художнім керівником клубу в Іванківцях. «Не соромся; - каже, - хлопче. Затягни «Повій, вітре, на Україну» і побачиш, як тобі хвацько плескатимуть...».

Справді, виступ вдавня на славу. А потім що не концерт, то записують Муляра у програму. Бо знають - успіх не забариться.

Мрія стати професійним співаком народилася у хлопця випадково. Якось у райцентрі йому порадили поступати в Укрконцерт. Мовляв, хоч один артист з Млинова буде. І він після закінчення школи таки поїхав до Києва на іспити. Правда, перед екзаменами добряче помажав киркою та лопатою, бо випала можливість заробити деякий гріш (великих статків сім'я Мулярів не мала - отож і скористався хлопець нагодою). А отримавши платню, на radoшах наївся морозива і... посадив го-

лос. Варто сказати, що екзаменаційна комісія, очолювана знаменитим Б.Гмирею, була прихильною до млинівчанина. Він з успіхом пройшов перший відбірковий тур. Потім другий. А ось останнього бар'єру, на жаль, через морозиво не подолав. Врешті, і конкуренти-абітурієнти в нашого земляка були достойні. Чого, приміром, варті лише солісти, котрі опісля організували добре знаний зараз в усьому світі вокальний квартет «Явір»... Єдиним заспокоєнням для Муляра стали слова Бориса Гмирі: «Не переживай, юначе, з тебе будуть люди».

Дійсно, хоч не став М.Муляр професійним артистом, але за своє творче життя подарував людям зі сцени безліч прекрасних миттєвостей, возніс народну пісню на достойну висоту. Його голос звучав і у Рівному, і у Києві, і у Москві. Співав Микола Іванович завжди: і навчаючись в культосвітньому училищі та інституті, і працюючи в школах, в будинках культури, художнім керівником в технікумі ветеринарної медицини. Тягнеться до пісні він і зараз - на посаді заступника голови виконкому Млинівської селищної ради.

М.Муляр - лауреат виставки досягнень народного господарства, лауреат багатьох фестивалів та конкурсів. «Найсвіжіше» звання отримав торік, коли зайняв друге місце серед солістів-вокалістів в обласному огляді-фестивалі художньої творчості.

Найбільше Микола Муляр полюбляє співати романсові мотиви. Нинішнього року у Млинові на концерті з нагоди 9-ої річниці Дня Незалежності він так вдало виконав «Стоїть гора високая», що зал його ще двічі викликав на сцену, аби помилуватися чарівним тенором. Погодьтеся, не кожному з маститих співаків глядач приділяє стільки уваги. Уваги цілком заслуженої.

Хист Миколи Івановича проявляється не тільки в майстерному вокалі. Він прекрасний читець-декламатор. Пише також вірші, які заслуговують, щоб скласти самобутню збірку. На слова Муляра створено чимало пісень. Особливо плідно співпрацює млинівчанин зі своїм другом та колегою композитором Анатолієм Андруховим. Результатом співпраці стали, зокрема, такі популярні пісні, як «Чекання», «Пісня пам'яті», «Тебе кохаю, Млинове, мій». Остання, до речі, претендує на своєрідний гімн Млинова.

Ось такий він, розкритий у творчому пориві, Микола Іванович Муляр - сивий романс, як влучно «охрестив» його один із млинівських шанувальників пісні. Дійсно, сивіють у земляка скроні. Але вічно молодою залишається душа. Тому й пісня лебедино злітає з вуст і заходить бажаним гостем у кожне серце, яке не байдуже до краси.

Євген ЦИМБАЛЮК.

### Відомин історії



Естрадний ансамбль РБК. Дует: Муляр М., Євтух В. 1970 р.



Самодіяльний хор РБК. 1954 р.



Млинівчани на ВДНГ. Москва. 1974 р.



Вокальний ансамбль РБК. 1988 р.



На сцені Млинівського РБК. 1954 р.



Тут М.Муляру (зліва) усього 15! Знай наших!